ଆଦିବାସୀ

ଗାୟତ୍ରୀବାଳା ପଣ୍ଡା

ତମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଫରଫରହେଇ
ପତାକା ଉଡ଼ିଲାବେଳେ
ଭୂଇଁରେ ଛିଡ଼ାହେଇ
ତମେ କ'ଣ ଭାବ
ଦେଶ ବିଷୟରେ !

ଫରଫରହେଇ ପତାକା ଉଡ଼ିବା
ହେଇପାରେ ଗୋଟେ ନାଁ, ଉତ୍ସବର
ଏଇ ଯେମିତି ଜାନୁୟାରୀ ଛବିଶ
କି ଅଗଷ୍ଟ ପନ୍ଦର।
ତମେ ଯାହା ବୁଝ ସ୍ୱାଧୀନତାର ଅର୍ଥ
ଅର୍ଥ, ସାଧାରଣତନ୍ତ୍ରର
ଆମେ ବୁଝୁନା, ବୁଝିପାରୁନା।

ସେତିକି ମଗଜ ଥିଲେ ସିନା !

ନଇଁପଡ଼ି ଶାଳପତ୍ର
ଗୋଟେଇଲାବେଳେ
କାନ୍ଧରେ ଛୁଆ ଝୁଲେଇ
ପାହାଡ଼ ଚଢ଼ିଲାବେଳେ
ଉଲଙ୍ଗହେଇ ଝର୍ଣାରେ
ଗାଧେଇଲାବେଳେ
ପେଟେ ହାଣ୍ଡିଆପିଇ
ମାତାଲ୍ ନାଚିଲାବେଳେ
ଶୀକାର ପଛରେ ବିଜୁଳି ବେଗରେ
ଧାଇଁଗଲାବେଳେ
ତମ ହାଇ ପିକ୍ସେଲ୍ କ୍ୟାମେରାରେ
ଯୋଉ ଫଟ ଉଠେଇନିଅ ଆମର
କୌଶଳରେ
ତାର ଭାଉ କେତେ, ଦେଶବିଦେଶରେ ?
ଜାଣିବା ଆସେନା ଆମର ଦର୍କାରରେ।

ଫଟ ଝୁଲୁଥାଏ ବନ୍ଧେଇହେଇ
ତମ ବୈଠକ ଘରେ,
ହୋଟେଲ୍‌ରେ, ଅଫିସ୍‌ରେ,
ହୋର୍ଡ଼ିଂହେଇ ବିମାନବନ୍ଦରରେ
ଓ ରାଜରାସ୍ତାରେ।
ଆମରି ଫଟ, ଆମେ ଦେଖିପାରୁନା
କେବେହେଲେ।

ଯେମିତି ଦେଶ ଆମର,
କୋଉଠି ଥାଏ କେଜାଣି ମାନଚିତ୍ରରେ !

ଆମପାଇଁ ଦେଶ ବୋଇଲେ
କିଆ, କେନ୍ଦୁ, ଶାଳ, ମହୁଲ
ଆମପାଇଁ ଦେଶ ବୋଇଲେ
ଝର୍ଣା ପାଣି, ଡୁମା, ଡଂଗର,

ଆମପାଇଁ ଦେଶ ବୋଇଲେ
ଗଛ କୋରଡ଼, ଚେରମୂଳ, କୁରେଇ ଫୁଲ।

ଦେଶ ତମର ପତାକାହେଇ
ତମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ
ଫରଫର ଉଡ଼ିଲାବେଳେ
ଆମ ମୁଣ୍ଡଉପରେ
ଚକ୍କର କାଟୁଥାନ୍ତି ଶାର୍ଗୁଣାଦଳ।

ଦେଶ ତମର ଜନ-ଗଣ-ମନ ହେଇ
ଚୋଖା ସୁର ଧରିଆସିଲାବେଳେ
ଆମେ ଧାଉଁଥାଉ ଧଇଁସଇଁହେଇ
ବାଘ ପଛରେ, ଯିଏ
ଝାମ୍ପିନେଇଥାଏ ଆମ ଆହାର।

ଦେଶ ତମର ବତିଶ୍ ବାଇ ପଚିଶ୍ ହୋର୍ଡ଼ିଂରେ
ଆଖି ଝଲସାଇ ଦେଲାବେଳେ
ଆମେ ଖୋଜି ବାହାରିଥାଉ ନିଜକୁ
ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ।

ଦେଶ ତମର ଭବ୍ୟ ଏମ୍‌ଓୟୁ ହେଇ
ଫାଇଲ୍‌ରେ ଲଟ୍‌କି ରହିଲାବେଳେ
ଜୀବନ ଲଟ୍‌କିଥାଏ ଆମର
କେବେ ଶୁଖିଲା ଆଂବଟାକୁଆଟାଏ
ତ କେବେ ଫାଳେ ପାଚିଲା କେନ୍ଦୁରେ।

ତମେ ସଭ୍ୟସମାଜର ଅଧିବାସୀ
ଆମେ ଆଦିମ ଅଧମ ଆଦିବାସୀ

ସତ ବୋଇଲେ ଏତିକି, ନଥିପତ୍ରରେ।

ଟିପଚିହ୍ନ
ଗାୟତ୍ରୀବାଳା ପଣ୍ଡା

ଆଖିଡୋଳାରେ ଦବିରହିଥିବା
ମର୍ମାନ୍ତିକ କୋହ ଭିତରୁ ସେ ବାହାରେ
କାକୁସ୍ଥ ଓ ବିଚଳିତ,
ଜାଣିନଥାଏ
ନକ୍ସଲ୍ ଗୁଳିରେ ମୃତ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ
କେତେଟଙ୍କା ମିଳିଲା କ୍ଷତିପୂରଣ
କାଗଜପତ୍ରରେ ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ପାଂଚଲକ୍ଷର
ନେଇ ସାରିଥାଏ ସର୍କାର।

ଟିପରୁ ଛାଡ଼ିଆସେ ସ୍ୟାହୀର ରଂଗ
ବସ୍ତାରୁ ଚାଉଳ
ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ମନରୁ ସମବେଦନା
ପିଲାଙ୍କ ଖଙ୍କା ପେଟଭିତରେ
ନାଚୁଥାଏ ଭୋକର ଶୃଗାଳ
ଲମ୍ବା କୃମିପୋକ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାର
ଗଡ଼ିଚାଲିଥାଏ ସଂସାର
ସ୍ୱଚ୍ଛଳ ଥାଏ ସର୍କାର।

ସଚିବାଳୟରେ, କଚେରୀରେ, ଥାନାରେ
ମୂକ ଓ ନିର୍ବେଦ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି ଲକ୍ଷଲକ୍ଷ ଟିପଚିହ୍ନ
କୋଉକାଳୁ ହଜିସାରିଥିବା ନାଁ
ଯେତେବେଳେ ଗୁମୁରିଗୁମୁରି କାନ୍ଦୁଥାନ୍ତି

ମତେ ଲାଗେ ଦିନେ ମୁଁ ବି
ସେମାନଙ୍କ ଆଖିର ନିରୀହତାକୁ
ଢ଼ିରାଦେଇ ବସନ୍ତି
ଶୁଣନ୍ତି ତାଙ୍କର ମର୍ମସ୍ପର୍ଶୀ ହାହାକାର,
ବିକଳ ଚିତ୍କାର
ପ୍ରଶ୍ନ ପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ପାଲଟନ୍ତି ମୁଁ,
ସେମାନେ ଉ□ର
କୋଳାହଳରେ ଫାଟିପଡ଼ନ୍ତା ରାସ୍ତାଘାଟ
ରୁମ ଟାଂକୁରି ଉଠନ୍ତା, ସମୟର।

ସେଇ କାଂଦ ପାଲଟି ଯାଆନ୍ତା
ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ଓ ମୁକ୍ତିଖୋର
ଜୀବନ୍ତ ଓ ଭୟାନକ ସତ୍ୟମାନେ
ସହଜରେ ମିଥ୍ୟା ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପାରିଥିବାର
ଚମକପ୍ରଦ ବୟାନ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଟିପଚିହ୍ନରୁ ଉଠିଆସନ୍ତେ
ସଲିଳା ମାରାଣ୍ଡି, ଦୁଃଖୀ ନାହାକ
ଡମ୍ବରୁ ତାଣ୍ଡି, ଗଜାନନ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ
କହନ୍ତେ ଜୋର୍ ଜବରଦସ୍ତ
ଆମଠୁଁ ନିଆଯାଇଚି ଆଂଗୁଠି ଛାପ
ଆମକୁ ଫେରାଇ ଦିଅ
ଆମର ଅସନା ଓ ଅସଜଡ଼ା ଭାଗ୍ୟ
ଆମେ ମୃତ ନୁହଁ, ଆମେ ଜୀବିତ

ଆମେ ମୃତ ନୁହଁ, ଆମେ ଜୀବିତ।

କବି
ଗାୟତ୍ରୀବାଳା ପଣ୍ଡା

ଯୋଉଠି ଯୋଉଠି ଝୁ□ପଡ଼େ
ସେଇଠୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ କବିତା।

କବିତା ମାନେ
ବାଘପରି ଝପଟିପଡ଼ିବା ଅତର୍କିତ, ସମୟର
କବିତା ମାନେ
ସରୁନଥିବା ଜଙ୍ଗଲର କିଟ୍‌କିଟ୍ ଅଂଧାର
କବିତା ମାନେ
ତୁକୁଡ଼ାତୁକୁଡ଼ା ଭାଂଗିପଡ଼ିବା ଆକାଶର
କବିତା ମାନେ
ସେଇସବୁ ଚାହାଣୀର ଛାପିଛାପିକା କୌତୁହଳ।

ଯୋଉଠି ଯୋଉଠି ଝୁ□ପଡ଼େ
ସେଇଠୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ କବିତା
ଗୋଛାଗୋଛା ଶବ୍ଦ,
ଶବ୍ଦର ଇତସ୍ତତଃ ଧାଁ ଦଉଡ଼
ମଳିନ ପଡୁନଥିବା ଖରା
ନିଛାଟିଆ ଲମ୍ବା ରାସ୍ତା, ଜୀବନର।

କେହି କହନ୍ତି ଏ କବିତାରେ
ସେଇମାନଙ୍କ କଥା ନାହିଁ
ଯୋଉମାନଙ୍କର ଉଜୁଡ଼ି ଯାଇଚି ଭିଟାମାଟି
ଯୋଉମାନେ ଜମି, ଜଳ ଓ ଜଙ୍ଗଲପାଇଁ
ଲଢୁଛନ୍ତି, ମରୁଛନ୍ତି, ଇତିହାସ ପାଲଟୁଛନ୍ତି
ଯୋଉମାନେ ବିନା ଶିଙ୍ଗରେ ମାଟି ତାଡୁତାଡୁ
ଅକାଳରେ ମାଟି ହଉଛନ୍ତି।
ସେଇମାନଙ୍କ ଭୋକଶୋଷ
ଦୁଃଖ ଯାତନା, ଲୁହ ଲେଂଜରା
ଯଦି କବିତା ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ
ସେ କବିତା କବିତା ନୁହଁ
ଶବ୍ଦର ଅଯଥା ଆତସବାଜି।

ସମାଜକୁ ସୁଧାରିବାର କାମ କବିର ନୁହଁ
କବି ପ୍ଲାକାର୍ଡଧରି ଛିଡ଼ାହୁଏନାହିଁ ରାଜରାସ୍ତାରେ
ଧନୁତୀରଧରି ମାତେନାହିଁ ଆନ୍ଦୋଳନରେ
ଉଠାଏନାହିଁ ବନ୍ଧୁକ
ଚଳାଏନାହିଁ ଖଣ୍ଡା
ଘର୍ଘର ନାଦରେ କଂପାଏନାହିଁ ମେଦିନୀ
ଷଡ଼ଯଂତ୍ର କି ସ୍ଲୋଗାନ୍ ପାଲଟେନାହିଁ
କାହାର ପକ୍ଷ କି ପ୍ରତିପକ୍ଷରେ
ଯୁଦ୍ଧଭୂଇଁରେ ଛିଡ଼ାରହେନାହିଁ।

କବି ଯାହା କରେ କେବଳ କବିତାରେ
କବି ଯାହା କହେ କେବଳ କବିତାରେ
କବି କବିତାରେ ଜୀଏଁ
କବିତାରେ ମରେ
କବିତାରେ କ୍ଷୋଭ ବାଢ଼େ
କବିତାରେ ଶୋକ ପାଳେ।

ଦିଲ୍ଲୀ ଦୁଷ୍କର୍ମର ଦୁଃଖକୁ କବି ଭୋଗେ
ପିପିଲି ପୀଡ଼ିତାର ବିକଳପଣ କବିକୁ ଘାରେ
କଳିଙ୍ଗନଗରର କଟାପାପୁଲିକୁ ଦେଖି
ବିବ୍ରତ ହୁଏ କବି
କନ୍ଧମାଳର ନିଆଁଧାସରେ
ବି ତାତିଯାଏ କବି
କବି ନନ୍ଦୀଗ୍ରାମରୁ ନାରାୟଣପାଟଣାଯାଏଁ
ନିଜକୁ ବିଛେଇଥାଏ ଘଟଣାଙ୍କ ମେଳିରେ
ତାର ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ ପହଂଚି ସାରିଥାଏ
ମୃତ କପାଚାଷୀର ଦୁଆରେ
ସେ ହତଭମ୍ବ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ
ମହାକାଳପଡ଼ା ପୀଡ଼ିତାର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ
ସେ ରାଜନୀତିରେ ନଥାଏ କି
ନଥାଏ ସମାଜକର୍ମୀଙ୍କ ମେଳିରେ।

ଅଥଚ ସେ ସବୁ ଦେଖୁଥାଏ
ଆକ୍ରାଂତ ହେଉଥାଏ
ହେଉଥାଏ ଧ୍ୱସ୍ତବିଧ୍ୱସ୍ତ
ଲଜ୍ଜାଜର୍ଜର, ମର୍ମାହତ।

ପ୍ରତିଥର ଧ୍ୱଂସସ୍ତୂପତଳୁ
ଗୁଣ୍ଡଉଥାଏ ସମ୍ଭାବନା
ସୂର୍ଯ୍ୟଭଳି କିଛି ଉଇଁ କି ନଉଇଁ
ସମ୍ଭାବନାର ଆକାଶରେ
ତଥାପି ସେ ସମ୍ଭାବନା ତୋଳେ।

କବି ବିବରଣୀକାର ନୁହଁ
ଯୋଉ ଶବ୍ଦ ଛାଁ ଉତୁରିପଡ଼ନ୍ତି କାଗଜ ଉପରେ
ତାକୁ ଇ ତଳ ଉପର ସଜାଡ଼େ
ଗଢ଼େ, ଭାଂଗେ, ଭାଂଗେ, ଗଢ଼େ
ଶଙ୍ଖ, ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଧରି ଉଭାହବାର
କୌଶଳରେ ଖର୍ଚ୍ଚକରେନି ବେଳକାଳ

ମନ ଭଲ ନଲାଗିଲେ
ନିଛାଟିଆ ନଈକୂଳେ କୂଳେ ଚାଲିପାରେ
ଧୁ ଧୁ ଖରାରେ ହଉ କି ଅଧ ରାତିରେ
ଯାହାର ପାଦଚିହ୍ନ ପଡ଼ିଥାଏ ଓଦାବାଲିରେ

କିଛି କ୍ଷଣ ରହେ
ପୁଣି ଲିଭିଯାଏ ହୁଏତ

କିଛି କ୍ଷଣରେ।

ଦେଶ

ଗାୟତ୍ରୀବାଳା ପଣ୍ଡା

ମୁଁ କୋଉଠି ଅଛି !

ମୋ ପାଖରେ ବନ୍ଧୁକ ନାହିଁ
ବୋମା ନାହିଁ
ବର୍ଚ୍ଛା ନାହିଁ

ଅଛି କଲମ
ଅଛି କଳ୍ପନା
ଅଛି କୋହ ଓ କାରୁଣ୍ୟ

କିଛି ଶବ୍ଦଙ୍କୁ ଏଠୁସେଠୁ ଗୋଟେଇଆଣି
ମୁଁ ରଖୁଚି ମୋ ବଖରାରେ
ଓ କ୍ରମଶଃ ରୁନ୍ଧି ହୋଇଯାଉଚି ମୋ ଅସହାୟତାରେ।

ମାଓବାଦୀଙ୍କ ଗୁଳିରେ ନିହତ କିଛି ଶବ୍ଦ
ଯିଏ ପଡ଼ିରହିଛନ୍ତି ଜଙ୍ଗଲରେ, ପାହାଡ଼ଖୋଲରେ
ଅଜଣା, ଅଚିହ୍ନା
କିଛି ଶବ୍ଦ ହାତରେ ପ୍ଲାକାର୍ଡ଼ ଧରି
ମାତିଛନ୍ତି ହରତାଳରେ
କିଛି ଶବ୍ଦ ନ୍ୟାୟପାଇଁ
ଅଦାଲତକୁ ଦୌଡୁଛନ୍ତି ବର୍ଷ ପରେ ବର୍ଷ
କିଛି ଶବ୍ଦ ବିପିଏଲ୍ କାର୍ଡ଼ପାଇଁ,
ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଭ□ାପାଇଁ
ବସି ରହିଛନ୍ତି ସରପ□ର ଅଗଣାରେ
କିଛି ଶବ୍ଦ ସଜାଡୁଛନ୍ତି ନିଜ ଭାଗ୍ୟ
ବଳାତ୍କାରପରେ ବଳିପଡ଼ିଥିବା ଅନ୍ଧାରରେ

ସେଇସବୁ ଶବ୍ଦଙ୍କୁ ନେଇ ମୁଁ ବସିରହିଛି
ମୋ ବଖରାରେ
କିଛି ରକ୍ତ
କିଛି ଲୁହ
କିଛି ଦୟନୀୟତା
କିଛି ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସଙ୍କ ଗହଣରେ।

ଦେଶପାଇଁ ମୋର କ'ଣ କରିବା କଥା
କ'ଣ ଭାବିବା କଥା
ମୁଁ ଜାଣିନି
ଯୋଉମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବାହୁବଳ ଅଛି
ପ୍ରତିପ□ି ଅଛି
ଅସୁମାରୀ ଧନ ଅଛି
ଦେଶ ସେମାନଙ୍କର
ସେମାନେ ବେଶୀ ଭାବନ୍ତି ଦେଶ ବିଷୟରେ
ସମୟ କହୁଛି।

ମୁଁ କୋଉଠି ଅଛି

କିଏ କୋଉଠି କାଂଦିଦେଲେ
ଦୁଲୁକି ଉଠୁଛି ମୋର ଛାତି
କିଏ କୋଉଠି ହାରିଗଲେ
ବିଧ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ
କିଏ କୋଉଠି ପଡ଼ିଗଲେ
ଭାଂଗିରୁଜି ଯାଉଛି ମୋର ହୃଦୟ।

ମୋ ପାଖରେ ବନ୍ଧୁକ ନାହିଁ
ବୋମା ନାହିଁ
ବର୍ଚ୍ଛା ନାହିଁ

ନିଜକୁ କି ଆଉ କାହାକୁ
ସମ୍ଭାଳିନବାକୁ
ମୋ ପାଖରେ
କିଛି ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ

ଅଛି କଲମ
ଅଛି ତୂଳୀ
ଅଛି କିଛି ଅସ୍ଥିରତା

ତାଂକୁ ଇ ନେଇ ମୁଁ ବସିରହିଛି ମୋ ବଖରାରେ
କବିତା ଲେଖୁଛି
ଚିତ୍ର ଆଂକୁଛି
ଅସ୍ଥିର ପଦଚାରଣା କରୁଛି

ସବୁ ଶବ୍ଦ
ସବୁ ଚିତ୍ର
ଜଣେ ଜଣେ ମଣିଷ
ଯେମିତି ଗୋଟିଏ ଦେଶ।

ସେଇ ଦେଶ
ଯାହା କଥା କେମିତି ଭାବିବାକୁ ହୁଏ
ମୁଁ ଜାଣିନି

ସେଇ ଦେଶ
ଯାହାପାଇଁ ମୁଁ ଥରେହେଲେ ବି
ମୁଗ୍ଧ ଦିଶିପାରୁନି

ସେଇ ଦେଶ
ଯିଏ ରକ୍ତହେଇ ମୋ ଶିରାରେ ବହୁଥିଲେ ବି

ଦେଶକୁ କେମିତି ଭଲପାଇବାକୁ ହୁଏ
କାହାକୁ ବୁଝାଇପାରୁନି !

ଶିଶୁମାନେ ପ୍ରଶ୍ନଚିହ୍ନ ପାଲଟିଗଲେ
ଗାୟତ୍ରୀବାଳା ପଣ୍ଡା

ଶିଶୁମାନେ ପ୍ରଶ୍ନଚିହ୍ନ ପାଲଟିଗଲେ
କାଇଁକି ଦୁଲୁକି ଉଠେ ଦେଶ !

ଦି ପହର ଖରାରେ
ଯେବେ ସିଝିଯାଉଥାଏ ଚମ
ଆଖିରୁ ବାହାରି ପଡୁଥାଏ ଜୁଳୁଜୁଳିଆ ପୋକ
ଭୋକ କୋରି ପକଉଥାଏ ଅନ୍ତନାଡ଼ୀ

ଶିଶୁମାନେ ବସିଥାନ୍ତି ଲମ୍ବାଧାଡ଼ିରେ
ଖାଦ୍ୟପାଇଁ ନୁହଁ କି
ବହିଖାତା ପାଇଁ ନୁହଁ
କି ଖେଳନା କଣ୍ଢେଇ ପାଇଁ ନୁହଁ
ମାଗୁଥାନ୍ତି ମାଟି-ମୁକ୍ତି
ମାଗୁଥାନ୍ତି ବଂଚିରହିବାର ଅଧିକାର
ମାଗୁଥାନ୍ତି ଶାନ୍ତି-ସ୍ଥିତି ।

ତାଂକ ଆଖିରେ ଚିକଚିକ୍ କରୁଥିବା ଖରା
ମାନଚିତ୍ରରୁ ସବୁ ରଂଗ ପୋଛି ଦେଇପାରେ
ଛାତିରେ ଲହଡ଼ି ଭାଂଗୁଥିବା କ୍ଷୋଭ
ପ୍ରଳୟ ରଚିପାରେ ପୃଥ୍ୱୀରେ
ମନରେ ଦାନା ବାଂଧୁଥିବା ବିଦ୍ରୋହ
ଭବିଷ୍ୟତକୁ ରକ୍ତଜର୍ଜର କରିପାରେ ।

ଶିଶୁଙ୍କର ସଂଗ୍ରାମକୁ ତମେ ତୋଳିଧର
କାନ୍‌ଭାସ୍‌ରେ, କ୍ୟାମେରାରେ, ଭାଷଣରେ
ତାଂକୁ ଜଣାନଥାଏ
ସେମାନେ ପାଲଟୁଛନ୍ତି ଚିତ୍ର
ପାଲଟୁଛନ୍ତି ରୋଚକ ଖବର
ପାଲଟୁଛନ୍ତି ଓଜନିଆ ଶବ୍ଦ, ଭାଷଣର

କେତେକେତେ ପ୍ରଲୋଭନ
ମିଛ ଆଶ୍ୱାସନା ସତ୍ତ୍ୱେ
ସେମାନେ ଥାଆନ୍ତି ନିଜ ଜିଦ୍‌ରେ ଅଟଳ ।

ତମେ ଜାଣିନ
ଶିଶୁଙ୍କ ଆଖିରେ ଉଉଁଥିବା ସୂର୍ଯ୍ୟ
କେତେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ, କେତେ ହାଲୋଳ

କେମିତି ହତଭମ୍ବ ହୋଇଯା'ନ୍ତି
ଈଶ୍ୱର !